

Iš olimpiadų maniakės užrašų

Balandžio 4-5 dienomis vyko Lietuvos mokinių technologijų olimpiada „Mano kūrinys Lietuvos muziejui“. Joje dalyvavau Kauno mieste pelnusi pirmąją vietą su darbu „Žalčio pasaka. Kelias namo“. Trečiajame olimpiados etape turėjome padaryti darbą, kuris būtų atliktas tautiškais motyvais naudojant įvairias medžiagas ir tiktų eksponuoti muziejuje. Prizinės vietos užimti nepavyko, tačiau puikiai praleidau laiką, susipažinau su įdomiais žmonėmis bei įsigijau naujų draugų, pasisėmiau įdomių idėjų bei dar daugiau vertingos patirties. Šiais metais nustebino dalyvavusių vaikinių gausa- jie sudarė pusę visų dalyvių ir savo įspūdingais medžio darbais akivaizdžiai nurungė merginas. Matyt reikės pasitempti!..

Kovo mėnesį teko dalyvauti miesto mokinių dailės olimpiadoje „Sparnai. Nuo vėjo malūnų iki...“. Olimpiados tema siekta atkreipti dėmesį prastos būklės ir sparčiai nykstančius vėjo malūnus. Mano darbas „Noriu augti“ pelnė diplomą. Buvo įdomu kurti patį darbą, išlaisvinti fantaziją, pamatyti bendraamžių kūrinius, pasimokyti kažko naujo...

Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras kasmet organizuoja nacionalinį mokinių konkursą „Lietuvos kovų už laisvę ir netekčių istorija“. Balandžio 20d. Vilniuje vyko laureatų apdovanojimo renginys, kuriame už rašinių „Žmogaus likimas Antrojo pasaulinio karo metais“ buvau apdovanota antrojo laipsnio diplomu. Apdovanojimų renginys prasidėjo ekskursija po Lietuvos Respublikos Seimą. Vėliau patraukėme į Genocido aukų muziejų, aplankėme Tuskulėnų memorialinį muziejų kompleksą ir kolumbariumą. Renginio dalyviams bei svečius džiugino konkurso dainų dalies laureatų ir renginio viešnios Ievos Narkutės koncertas. Renginį vedė, visus kartu dainuoti kvietė žymiausia lietuvių liaudies dainų atlikėja Veronika Povilionienė. Pabaigoje, skambant konkurso dalyvių dainų įrašui, įsiamžinome bendroje nuotraukoje.

Dalyvavimas šiame konkurse buvo naudingas jau vien tuo, kad rašydama rašinių turėjau domėtis gyva istorija, apklausti savo senelius, tai pasirodė daug įdomiau nei galėjau įsivaizduoti, be to, įamžinau jų istorijas...

Kad ir kaip būtų gaila, tai paskutiniai mano užrašai- jau labai greitai teks palikti mokyklą. Daug nuveikiau per šiuos ketverius metus, įgijau daug vertingos patirties, sutikau daug nuostabių žmonių. „Rasos“ gimnazijoje praleistas laikas man visada išliks kaip gražiausi prisiminimai ir puiki didelio kelio (tikiuosi) pradžia. Visiems linkiu nepraleisti nė vienos progos, išnaudoti visas galimybes, kurios tik pasitaikys, dalyvauti, siekti, kurti... galbūt tai bus nauji nuotykių ir įdomios patirtys, o gal ir dideli laimėjimai. Sėkmės!

Su geriausiais linkėjimais,
„Olimpiadų Maniakė“ Laura Baliuckaitė, 4G kl.

Dailės olimpiados „Sparnai. Nuo vėjo malūnų iki...“ dalyvių darbai

Diana Šneideraitytė, 3D kl.

Ieva Kaukėnaitė, 1A kl.

Ieva Rudzinskaitė, 4B kl.

Laurita Puškova, 4H kl.

Mintautė Juškytė,
3H kl.Simona Mereckaitė,
3H kl.

Leidybinė grupė: Eliza Jonauskytė, Evelina Krol, Aušra Rakutyte, Justė Plytnikaitė, Laura Ramonaitytė, Aistė Krasauskaitė, Laura Baliuckaitė.

Teksto redaktorė: Laimutė Venckuvienė. **Redaktorė:** Ieva Rudzinskaitė.

Pelėdžiukas

Gabių vaikų klubo laikraštis

Šiame numeryje:

2A klasės „tvarkingieji“

Interviu su Indre Sasnauskaite

Jaunieji kūrėjai

Iš olimpiadų maniakės užrašų

Dailės olimpiados „Sparnai. Nuo vėjo malūnų iki...“ dalyvių darbai

Mūsų gimnazistai – konkursų ir olimpiadų laimėtojai

2A klasės „tvarkingieji“

Einant mokyklos antro aukšto fojė dažnai užkliūdavo žvilgsnis už didelio plakato su užrašu „Euroscola“. Ką gi tai galėtų reikšti? Vieniems tai tik didelis mokyklos interjerą gadinantis plakatas, kitiems – pavydą keliantis dokumentas, tačiau mums – tai širdį glostantis laimėjimas. „Euroscola“ – tai visos Europos mokyklų bendradarbiavimo projektas, į kurį norint patekti reikėjo labai pasistengti: paruošti prezentaciją tema „Už kartų solidarumą!“ bei dalyvauti viktorinoje apie Europos Sąjungos institucijas, ES šalis ir nusipelnusias asmenybes.

Mums pasisekė – mes laimėjome kelionę. Turėjome apsispręsti, ką norime pamatyti Europoje. Kadangi dalyvavo net 24 mokiniai, buvo labai sunku nuspręsti, kur važiuosime. Nutarėme važiuoti tokiu maršrutu: Kaunas – Praha – Strasbūras – Paryžius – Briugė – Berlynas – Kaunas.

Išaušo kovo 31-osios rytas. Visi susirinkome mokyklos kiemelyje ir nauju autobusu pradėjome mūsų kelionę. Ilgai važiuovome per Lenkiją, tačiau nebuvo nuobodu: šventėme Gretos Kundrotaitės gimtadienį, valgėme tortą, daug šnekėjome ir planavome vakarą. Viename Lenkijos sustojime norėjome nusipirkti kavos ir pyragėlių „McDonalde“, tačiau dirbo tik mašinų aptarnavimo langelis – „Mcdrive“. Kadangi mes buvome labai alkani atsistojome prie to langelio ir tikėjome, kad mus aptarnaus. Tačiau lenkai uždarė langelį ir badydami pirštais juokėsi iš mūsų stovinčių lauke lietuvių lyjant. Nesupratę, kas atsitiko grįžome į autobusą alkani ir sustojome kitoje stotelėje.

Kitas mus nustebinęs įvykis buvo jau pačiame Strasbūre. Čia tvarkingai apsirengę – pasipuošę mokyklos uniformomis – buvome išskirtiniai. Ilgai negalėjome atsistebėti ir nustot žvalgytis ieškodami kitų „tvarkingųjų“. Keista, bet, būdami mokykloje, niekuomet nemanėme, kad uniformos yra kažkas daugiau nei būtinybė ar prievolė, tačiau Europos Parlamente šis išskirtinumas mus labai džiugino ir dėl to jautėmės patys vieningiausi. Tai skatino nekantriai laukti diskusijų pradžios.

Tačiau diskusijos pasirodė visai kitokios nei mes tikėjome. Mus nuvedė į didžiąją konferencijų salę, kur dirbome visą dieną: aptarinėjome Europoje aktualias problemas, galimas švietimo bei politikos reformas, svarstėme, kaip galėtume prisidėti prie savo šalių bei visos Europos gerovės. Kadangi su mumis kartu diskutavo Europos Parlamento atstovai, jie atsakinėjo į rūpimus klausimus ištesdami savo kalbas į ilgus monologus, kurie mums buvo tarsi lopšinė. Pajutome, kad miegas tuoj pat nusineš mus į savo karalystę, todėl kelios mergaitės išėjome į tualetą. Tai nebūtų įdomu, tačiau mes turėjome ištirpusio šokolado plytą ir ją tualete valgėme. Vaizdas buvo vertas milijono, todėl kitų šalių atstovės, pamačiusios mus, nusijuokdavo. Pabudome ne tik mes, bet ir visos tuo metu tualete buvusios merginos.

Pagaliau atvykome į Paryžių. Ekologija susidomėję berniukai iškart pastebėjo virš miesto tvyrantį smogą, tačiau mergaitės taip džiugino Paryžiaus dvasia ir grožis bei iš filmų susikurta iliuzija, kad mes žavėjome viskuo: baltais, didingais pastatais, auksiniais Ch. Garnier operos rūmais, prabangiomis kvėpalų parduotuvėlėmis, ištaigingomis bažnyčiomis ir jų nepakartojamais vitražais. Mus žavėjo viskas, o ypač „letour du Eiffel“. Norėdami į jį pakilti, turėjome ne tik pasivaržyti kantrumu su kitais turistais, bet ir prasibrauti pro dideles minias juodaodžių, siūlančių įvairius Eifelio atributus. Visoms panelėms jie sakė „Hellobiutiful leidi gaga“ ir įkyriai stebėjo. Buvo linksma, kai atbėgę kareiviai išvaikė juos kaip varnas.

Per tą savaitę mes patyrėme daugybę smagių nutikimų iš kurių, manau, dar ilgai juoksimės. Mus nustebino lenkų nedraugiškumas, taip pat supratome, kam reikalingos mokyklos uniformos ir kaip smagu būti vieningiems. Mes dar ilgai juoksimės iš įkyrių juodaodžių ir jų „Biutiful leidi gaga“ ir nepamiršime Eifelio bokšto, kuris taip aukština filmuose. Gaila, bet likome šiek tiek nusivylę Europos parlamentu, nes manėme, kad ten bus įdomiau. Iš kitos pusės pažiūrėjus, mes ten važiuovome dirbti - būtent tai ir darėme. Mums pasisekė, nes turėjome progą apkelti pusę Europos vien todėl, kad esame gabūs, veržlus ir kūrybingi. Linkime to ir jums!

Eliza Jonauskytė ir Evelina Krol, 2A kl.

Interviu su 2A klasės gimnaziste Indre Sasnauskaite

Šių metų gegužės 18 d. Indrė Sasnauskaitė tapo LR Seime vykusio Europos egzamino pirmos vietos nugalėtoja.

Sveika, Indre. Taigi, pirmas klausimas, kurį Tau užduosiu jau bus tikriausiai gerokai įgrisęs, bet mums smalsu žinoti, kaip Tu sugebi išlaikyti tokį tobulą vidurkį ir tiek daug pasieki įvairiuose konkursuose, olimpiadose, projektuose? Ar daug pastangų įdedi?

Sveika. Tiesa, šį klausimą tikrai girdžiu gana dažnai, o mano atsakymas į jį visada tas pats - norint pasiekti kažko, ko labai nori, svarbiausia yra įdėti į tai visas savo pastangas. Neužtenka tiesiog visuomet atlikti namų darbus ar „iškalti“ svarbias datas, formules prieš kontrolinius. Labai svarbu yra gilintis ir domėtis viskuo savarankiškai. Pavyzdžiui, aš dažnai paskaitinėju įdomius straipsnius moksliniuose žurnaluose, internete. Olimpiadose ir konkursuose tai neretai praverčia, nes juose tikrai dažnai pasitaiko klausimų apie tokius dalykus, kurie mokykloje paprasčiausiai nėra mokomi. Tai tiesiog bendras išsilavinimas ir gera atmintis, kuria mane apdovanojo tėvai.

Minėjai, kad „kalti“ prieš kontrolinius nėra tikslinga. Galbūt galėtum pakomentuoti daugiau?

Tiesą sakant, aš visiškai nesuprantu žmonių, kurie naktimis prieš kontrolinius „kala“ informaciją, nebandydami įsigilinti ir suprasti to, apie ką mokosi. Juk svarbiausia yra suvokti, o atsakymą visuomet galima išmąstyti ir užrašyti savais žodžiais. Taip pat svarbu niekuomet nesiruošti kontroliniam ar šiaip kokiam atsiskaitymui paskutinę naktį! Juk į viską reikia gilintis nuosekliai ir susikaupus, o ne nervinantis ir bijant gauti prastą pažymį, nors per pamokas varnas gaudei. Tiesa, aš pati ne visuomet spėju taip nuosekliai į viską įsigilinti, tačiau stengiuosi nedaryti to paskutinę naktį. Jeigu jau taip nutinka, kad nespėju pasiruošti kokiam istorijos kontroliniam, visuomet atsimenu, kad pamoka prieš jį – dailė. Ją ir praleidžiu su istorijos vadovėliu ant kelių. Dieve, tikiuosi nei dailės, nei istorijos mokytojos to neskaitys (juokiasi).

O kaip Tu spėjai išmokti ir atsiminti kelias istorijos vadovėlio temas per vieną trumpą dailės pamoką?

Tai juk nebūna pirmas kartas, kai viską skaitau, todėl užtenka tik užmesti akį. Tada iš karto atsimenu, ką mokytoja kalbėjo tą pamoką, kokias iliustracijas mačiau vadovėlyje, kokius komentarus skaičiau. Visą prisimenu ir aiškindama temas savo bendraklasiams, kurie taip pat ruošiasi per dailės pamoką. Galbūt man lengviau viską atsiminti negu kitiems, nes turiu puikią atmintį, kuri manęs niekada „nepaveda“. Stengiuosi sąvokas susieti su panašiai skambančiais žodžiais, datas – su man žinomomis, o žmonių pavardes lengva įsiminti pagal abėcėlę. Tai puiki taktika, norint viską įsidėti į galvą ir siekiant, kad tai iš atminties neišblėstų greitai.

Ar dalyvauji visuose konkursuose, kuriuos Tau siūlo mokytojai, ar atsirenki tik Tau svarbiausius ir įdomiausius? Kokie Tavo pasiekimai tokiuose konkursuose?

Tikrai nedalyvauju visur, kur papuola. Jeigu dalyvaučiau, tikriausiai nebeužtektų laiko net miegui. Einu ten, kur laimėjimai gali kažką lemti mano ateityje, pavyzdžiui, stojant į universitetą. Tiesa, man labiausiai prie širdies gamtos mokslai. Didžiausias pasiekimas – sidabro medalis Lietuvos gamtos mokslų olimpiadoje. Taip pat chemijos olimpiadoje Kauno mieste buvau ketvirta, todėl važiauvau į antrą etapą respublikoje, kur taip pat gerai pasirodžiau. Didžiausią įspūdį man paliko laimėjimas „Euroscola“ projekte, kurio prizas buvo kelionė į Europos Parlamentą Strasbūre kartu su savo draugais. O smulkių asmeninių pasiekimų, prizų, diplomų ir pati nebegaliu suskaičiuoti, todėl geriau nevardinsiu (juokiasi).

Visai neseniai gimnazijos antrakai suko galvas dėl savo ateities, nes turėjo parašyti individualaus ugdymo planus, lemiančius tai, kuo jie bus užaugę. Kokie Tavo ateities planai?

Labai ilgai kartu su visais sukau galvą dėl to, nes visi dalykai puikiai sekasi. Pasirinkau gamtos mokslų profilį, tačiau neapleidau ir istorijos. Visi, kurių nuomonės paklausiu, sako, kad mane ateityje mato gydytoja, tačiau ši profesija manęs ypač netraukia. Tikiuosi, per likusius dvejus metus šioje gimnazijoje apsispręsiu, kuriuo keliu eiti.

Ką norėtum palinkėti mūsų gimnazistams?

Norėčiau palinkėti atkakliai siekti savo tikslo, savo svajonės, nebijoti žengti į priekį ir visuomet ieškoti naujovių. Taip pat suprasti, kad niekas niekada neatsiranda iš niekur, todėl reikia dėti visas pastangas, kad išeitų pasiekti to, ko labiausiai nori. Ir svarbiausia – niekuomet nepasiduoti sunkumams, kuriuos įveikę gautume naujos patirties.

Aušra Rakutytė, 2A kl

Jaunieji kūrėjai

Kaip išeina meilė

Meilė išeina nepastebimai – niekas netrenkia durimis, nepasako "sudie" ir nesišypso. Tik atidžiai įsiklausęs gali išgirsti, kaip minkštų žingsnelių aidu lydimas krenta pirmasis sniegas. Niekas negražina daiktų, neplėšo laiškų ir neverkia. Tik kiekvieną kartą žvilgtelėjus į visas tas smulkmenas, kažkas lediniu delnu sugniauzia tau širdį.

Vis svarstai, ar verta šitaip palikti? Drebančiomis rankomis viską paslepi tolimiausiame kambario kamputyje, nes išmesti niekada nesugebėsi. Po kelių minučių vėl viską išsitrauki. Prisiglaudi prie savęs ir stengiesi tylėti. Neklausydama neaiškiai kažką kuždančio proto balso, giliai įkvėpi. Viskas dar kvepia tavimi.

Tavo aromato likučiai šiandien veikia lyg morfijus – numalšina skausmą ir apsvaigina. Nukelia mane į gražiausias akimirkas, ir pro akis prabėga pavieniai kadrai. Tavo nuoširdžiausias juokas, mūsų susikibusios rankos, garuojantis arbatos puodelis, daug sniego ir tavo akyse spindinti meilė. Pajaučiu, kad širdies ritmas po truputį greitėja.

Nuo stipraus lietaus šlapi plaukai, mėnesius trunkantis ilgesys, pravažiuojantys troleibusai, sunkiausi atsisveikinimai ir laikas... Laikas, su kuriuo kartu išėjo ir meilė. Žinau, kad kažkada prisiminsi mano balso skambesį, ištartus žodžius, trapius apsikabinimus ir pažadus. Gaila, bet tik tada prisipažinsime melavę – šiame pasaulyje nieko amžino nėra, tik retos Dievo dovanos, kurias abejingai paleidome iš rankų.

Justė Plytnikaitė, 4H kl.

Šešiolikos minučių meilė

Mylimasai, šokime grojant Frankui Sinatrai. Lieskimės mažaisiais rankų piršteliais. Pasislėpkime po ta šakų nenulaikančia egle kaimynės kieme. Stebėkime baltą paukštį, lekiantį į mūsų nusiziūrėtąją žvaigždę, perduokime jai, žvaigždei, per jį žinutę, jog dar tikrai atvyksime.

Kai manęs klausia, kas yra meilė, norisi atsakyti – tai niekis, tai mitas, apipintas herojiškumo gėlėmis. Tavo kritiškąs žvilgsnis į mano banalybės skyrelį, kuriame – ilgiausias sąrašas, paryškintos, papunkčiui išvardytos nuodėmės, šalia meilės grafos, netvarkingai išmėtyti palyginimai, citatos bei apibrėžimai, blaškymaisi tarp tikėjimo, ar meilė egzistuoja, ar ne.

Naktį, stebėdama geltonais taškeliais išpaišytą maršką, užklojusią visą padangę, svarstau, ar tik ir tu nežiūri į mėnulį, kuris, raitydamas ūsus, žvilgčioja pro užtamsintus namų langus. Tada vėl gliaudau uždraustąją temą – kas yra meilė, ko išmoko ir kodėl iškėlusi iki Everesto viršukalnių staiga bloškia lig Marianų įdubos? Ar kada jautei troškimą įsikąsti į liežuvį, trenkti sau knyga per galvą, kad tik liautumeisi kalbėti apie ją, kad užvertum sklendę mintims, dūzgiančioms galvoje ir primenančioms, kokia nuostabi jos šypsena, kaip žiba akys, kokia viliokiška riesta nosis ar kaip žavingai ant veido raivosi strazdanėlės?

Pirmąja meile esame pripratę vadinti kibirkštėlę darželyje, kada kartu šokome polką per pavasario šventę ar pykomės dėl to pačio žaislo, kuris iš tikrųjų nėra buvo reikalingas. Tiesa, dažniausiai viskas baigdavosi ne mintimi apie bendrą namą, vaiką ir medį kieme, o tėvų pastabomis ir auklėtojos burnojimu, jog esame nenuoramos ir nesutramdomi padaužas.

Kita, jau rimtesnė, meilė aplankydavo mokykloje. Pažirdavo pirmieji bučiniai, vaikščiojimai susikibus rankomis ar nesibaigiantys plepėjimai su draugėmis, pasirodydavo ašaros, dvejonės ir pirmieji sunkumai – kaip žinoti, ar jausmas abipusis, kaip įsitikinti, ar jis myli nuoširdžiai, galų gale, kaip ištrūkti iš namų, kad galėtume pabūti kartu.

Pamenu, dieną ar dvi klausydavausi draugių vaitojimo, kaip siaubingai su jomis pasielgė beširdis vaikinąs, kokia įžūli yra kita mergaitė, bandanti nuvilioti Išrinktąjį, ar, regis, nesunaikinamo džiūgavimo, kaip puikiai jos jaučiasi, kokios laimingos yra. Po dar kelių dienų atsirasdavo naujas susižavėjimo objektas ir visa laimė, visas rūpestis persimesdavo prie naujojo vaikinoo, o aš taip ir likdavau prie suskilusios geldos klausytis dar vienos šešiolikos minučių meilės istorijos.

Kai reikia kažką kaltinti dėl visuomenėje įsikerojusių problemų, skambėte skamba priekaištai globalizacijai, vartotojiškumui, žmonių abejingumui, į realų gyvenimą besibraunančiam virtualumui, dvejetainės sistemos kariaunai, kur kiekvienas žmogus gali tapti sportišku ir gražiu vaikinu, modeliu dirbančia mergina. Vis dėlto, kas iš tikrųjų kaltas dėl to, kad populiarioji meilės sąvoka tapo nuvalkiota, kad jausmas, kurį pavadiname meile, iš tikrųjų nėra vertas tokios skambaus žodžio, mat trunka tik tol, kol surandamas patrauklesnis geismų objektas?

Žinoma, kiekvienas iš mūsų turi teisę susiformuoti autentišką požiūrį į meilę, šiukštu neprivalo žiūrėti iš populiariosios paradigmos pusės, neprivalo vadovautis visuotinai priimtomis normomis, kaip įprasta, ieškoti gražesnio, turtingesnio ir nešaudyti žodžiais: lengvai nukabinamas, per prastai apsirengęs, fainuolis tarsi tokie stereotipiniai ir lėkšti žodžiai tiktų tokiam sunkiai suvokiamam ir, juolab, pajuntamam, jausmui. Banalumas netaikytinas meilei. Anot manęs, tyra tarsi stiklinė gėlo vandens, nuoširdi kaip vaikas, pavojinga it alkanas liūtas ir ypatinga lyg pirmoji vaivorykštė pavasarį, ką tik palijus ir saulei nušvitus, meilė matoma tik filmuose ar meksikiečių serialuose.

Labai labai liūdna, nes mes trokštame to, ko nesugebame puoselėti, kad žaidžiamo jausmais, tarsi tai būtų loterijos bilietai. Apmaudu ir dėl to, kad tik vienas kitas žmogus šlaistosi po pasaulį turėdamas nesuvaidintų jausmų krepšelį, kuris jam tarsi perlas kriauklėje jūros dugne. Tai žmogus, kuriam sekasi būti juoda avimi būryje, karininku kovoj su vėjo malūnais.

Galiausiai, mylimasai, aš klausiu tavęs, kokią meilę renkiesi pats? Tą, kuriai nereikia dėmesio, priežiūros, naivumo ir skaudžių abejonių, ar tą, kuri gali priversti kiekvieną kūno ląstelę šokti valsą, kuri gali atimti iš tavęs galimybę kvėpuoti ir padovanoti tai, ko tau pavydėtų visi septyni milijardai žemės gyventojų? Tai tavo valia rinktis.

Laura Ramonaitytė, 4B kl.

Dar turime laiko būti

„Tik tik, tik tik - mano širdis. Mano smegenyse, mano gyslose, mano svajonėje“. Ši Antano Škėmos citata yra puikiausias atsakymas į klausimą: *kaip jautiesi būdamas dvyliktoku?* Širdis tuksena be paliovos greitėjančiai nuo minties, jog tai, ką kasdien darei dvylika savo gyvenimo metų, tiesiog ims ir pasibaigs. La fin, the end, pabaiga. Vadink, kaip nori, bet vis tiek keista. Laikas tiksi be paliovos greitėjančiai nešdamas tas lemtingas dienas, nors, atrodo, ką tik mokeisi rašyti žodį „mama“. Tik tik.

Nebijau. Nors reikėtų. Savanoriškai užsikrėčiau liga, kuria serga visi abiturientai,- optimizmu. Ši liga pasižymi tobulų svajonių susikūrimu, iliuzija, kad pastarosios lengvai įgyvendinamos, ir utopija, kad skaičius „4“ ant sąsiuvinio prie vardo dar nieko nereiškia. Šalutinis poveikis - psichinis ir protinis išsekimas. Ligonis gali prarasti laiko nuovoką, sėdėti prie rašomojo stalo pasislėpęs po knygų krūva, bet iš tiesų slapčia žvelgti pro langą, kur saulės spinduliukai žaidžia su praėivių šypsenomis. Nuolatinis neigimas, kad esi ne ten, kur esi. O kas tu esi? Ir kur link eini? Į kurią pusę tavo kelias? O ar išvis eini? O gal stovėjimas vietoje irgi savotiškasėjimas? Ar pasukęs į vieną pusę nesigailėsi? Ar dar galėsi sukti ir į kitą pusę? Kiek išvis pusių yra? Ar neteks grįžti atgal? Ar esi vertas stovėti čia? Ar padarei viską, kad eitum toliau? O ką dar padarysi..?

Likus mėnesiui iki paskutinio skambučio, rodos, pradedi gyventi ten, kur VISKAS įmanoma. Įmanoma išmokti visą istoriją. Įmanoma išspręsti visus uždavinius. Įmanoma interpretuoti sunkiausius kūrinius. Įmanoma detaliai suprasti biologiją. Įmanoma. Viskas įmanoma. Ir, galiausiai, įmanoma tampa regėti Romualdą Granauską Viduramžių epochoje angliškai sprendžiantį logaritmus!

Tas pats per tą patį. Atrodo, kad kitų temų mes nebežinom. Paskutinė rugėjo pirmoji. Kur stosi? Egzaminų pasirinkimas. Ką laikai? Šimtadienis. Įskaitos. Paskutinis skambutis. Egzaminai. Atestatai. Išleistuvės..! Sukas galva, nes juk čia pat. Jau čia pat. Tik tik. Pabaiga... Mokyklos. Vaikystės. Negaila. Gaila. Bet juk mūsų kelias neužsibaigia, jis tik pasisuka kita kryptimi. Jei jau vis tik mes toje ketvirtoje klasėje, vadinasi, esame pasirengę baigti mokyklą ir keliauti toliau. Teliekame dėkingi gimnazijai, mokytojams, bendraklasiams. Dar turime mėnesį laiko būti, mokytis, tobulėti. Dar turime mėnesį laiko, kai vieni kitiems galime tarti „iki pasimatymo“.

Pabaiga. Ji visada būna graži. Vienaip ar kitaip, juk mūsų optimizmas - lėtinė liga. Viskas bus gerai!

Aistė Krasauskaitė, 4D kl.